

Dossier de premsa

Programació de tardor Palau Solterra

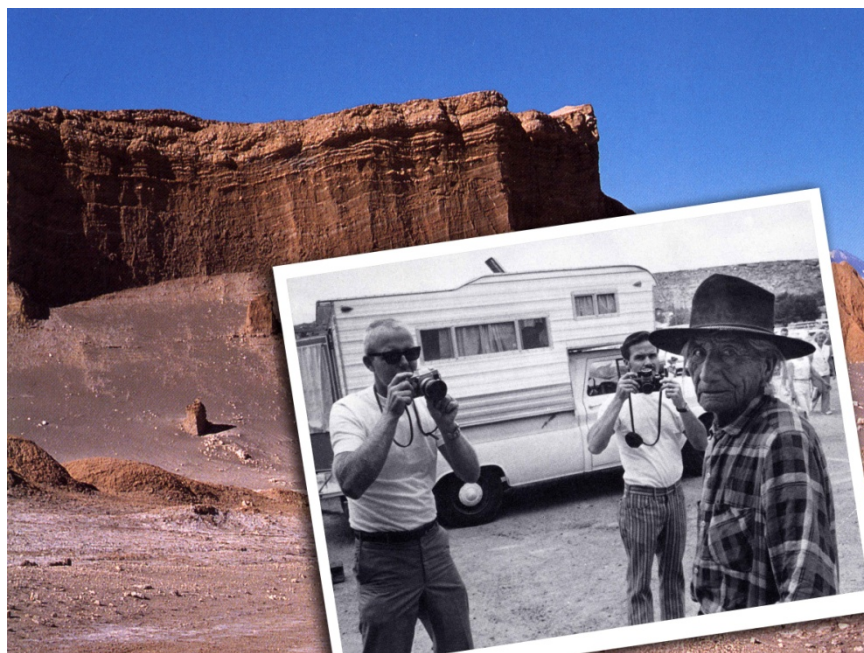
Jordi Cerdà i Claude Jeanmart "Observatori K"

Patricio Vélez "En el Sítio Roberto Burle Marx"

La Fundació Vila Casas presenta als mitjans de comunicació, la nova programació de tardor del Palau Solterra amb les exposicions dedicades a Jordi Cerdà i Claude Jeanmart, "Observatori K" i "En el Sítio Roberto Burle Marx" de Patricio Vélez.

La sala *La Galeria* del Palau Solterra acull, entre el 28 de setembre i el 27 d'abril de 2014, l'exposició "Observatori K" que, comissariada per Glòria Bosch, centra la seva atenció en Kafka i la ciutat de Praga. Ambdós autors col·laboren plegats des de fa més de 14 anys i comptem amb un munt d'exposicions conjuntes sobre diferents temàtiques - com *El Quixot* -, arreu de Catalunya, França i Espanya.

A manera de "cadàver exquisit", el treball de Jordi Cerdà (Barcelona, 1949) i Claude Jeanmart (Soisy, 1937) rastreja de forma visual, obres cabdals de Frank Kafka (Praga 1883 - Kierling 1924) com ara *La metamorfosi*, *El castell*, *El procés*, *En la colònia penitenciària* o el darrer plafó dedicat a l'Odradek - personatge manllevat de les narracions

dedicades al pare-, que estableixen analogies per tal d'"il·lustrar poèticament -com comenta Pilar Parcerisas en el text del catàleg que acompanya la present exposició-, el significat profund d'aquests relats".

Dividida en diferents grups de plafons, amb un nucli fotogràfic central a l'entorn del qual gira el missatge principal, les obres recorren espais de la literatura de Kafka que, en clau conceptual, possibiliten altres interpretacions a les pròpiament establertes. A través de fotografies retocades amb pintura, reproduccions, fotomuntatges i composicions en retaules de pretesa aparença clàssica, Jordi Cerdà i Claude Jeanmart, estableixen un joc de correspondències que convida l'espectador a interpretar i analitzar l'inherent ambigüitat kafkiana des d'una mirada contemporània.

El recorregut expositiu s'inicia amb la proposta de l'any 2012 *Kafka sur Kafka*. A través d'un plafó de 6 peces de 40 x 30 cm cadascuna, s'estableix un paral·lelisme d'introspecció filosòfica entre Voltaire i la seva amant, Émilie du Châtelet; Nietzsche i la seva cuidadora Lou Andreas-Salomé i, per últim, Kafka i Milena Jesenska; una producció que s'endinsa en la complexitat del món femení que envoltà l'escriptor txec.

Més endavant, les obres dedicades a *El castell* (un plafó que conté 18 imatges de 190x 150 cm cadascuna) ofereixen una lectura distorsionada d'una de les obres més reconegudes de Kafka. Tot seguit, i amb la intenció de concloure l'homenatge a l'escriptor, els autors han seleccionat un text crític *Informe per a una acadèmia*, "en què creen una seqüència literària d'introspecció històrica" a través de tres autors literaris com Hoffmann, Cervantes i el propi Kafka. Més endavant, *En la colònia penitenciària*, un plafó que conté 18 peces de 30 x 40 cm, ens acosta a l'extermini i a l'empresonament a través d'una màquina torturadora que fa al·lusió a un món repressiu i autoritarista; en aquest sentit cal contextualitzar la situació personal de Kafka -un jueu txec en l'imperi austrohongarès a inicis de la Primera Guerra Mundial, per comprendre la història narrada.

Dos objectes de naturalesa surrealista *Odradek (va marxar de la casa i no ha tornat)* de Jordi Cerdà i *Odradek* de Claude Jeanmart precedeixen la sèrie que, sota aquest mateix nom, i malgrat les moltes interpretacions literàries, permet a Cerdà i Jeanmart refugiar-se en les inquietuds dels protagonistes, un pare de família.

A continuació, el treball dedicat a *La metamorfosi*, una de les obres cabdals de Kafka que aborda aspectes més autobiogràfics, pren com a eix central dues imatges de Jordi Cerdà que, elaborades en 30 anys de diferència,

permet introduir, a banda i banda, d'altres imatges que estableixen un joc visual. Finalment, l'obra inacabada de Kafka, *El procés*, conclou l'itinerari expositiu.

Jordi Cerdà

Llicenciat en belles arts i dissenyador, les seves primeres exposicions, cap al 1968, tendeixen al minimalisme i al treball amb elements geomètrics. A la darrerïa dels anys 60 comença a treballar en el camp de la imatge i aviat entra dins el corrent més general de l'art conceptual, aspecte en el qual s'inscriuen les seves obres posteriors, fetes sempre a partir d'una reflexió sobre l'art i la seva representació, la qual cosa es troba dins el fons teòric de la seva obra.

De les seves creacions dels anys 70 cal remarcar les sèries "Concepte mínim" (1972), "Objectes i capses" (1974-75), "Contactes aquosos" (1976), "Suite René Magritte" (1977), "Suite Pintura" (1978), "Paral·lelisme cos de dona dins l'art" (1977-78), "Accions de cada dia: penetracions" (1979-80). Amb Romà Vallès, "Reflexió-procés-pintura" (Maeght, 1979-1981), "Reflexions" (Fundació Miró, 1979).

Les altres exposicions es poden remarcar, per diverses raons: "Relectures" (1986); "Cuatro direcciones" (Museu Nacional Reina Sofía, 1991); "Mobiliari urbà, obra feta a Nova York" (491 Art i Recerca, 1991); muntatges de fotografies, Polaroid i tintes; "La cadira de Kosuth és una bona cadira", *performance* realitzada a l'aparador de la botiga Vinçon (Barcelona, 1993); "Interior amb figures retòriques", exposició que definia l'obra de l'artista (Galeria 4RT, 1993); i la *fotoperformance* "Dintre meu hi ha una mica de...", amb col·laboració de M. Sala, un treball específic sobre personatges, actituds d'artistes i filòsofs. Una de les exposicions de caire retrospectiu la va realitzar al Museu Joan Cabré de Calaceit (1995) o altres com "Reflex, diseg i visió" al Museu Monjo (1999).

Ha fet films experimentals, accions i *performances*, i ha presentat a la ratlla de 250 exposicions individuals, col·lectives i de grup a escala nacional i internacional. El seu treball durant els anys 80 i 90 esdevé una reflexió sobre l'espai, el temps, els *mèdia* i l'art. Les seves experiències anteriors i actuals es sintetitzen en la relectura d'imatges de l'art i de museu. Dins "Imatges d'imatges" (1990), per exemple, utilitza la fotografia com a mitjà i suport per a analitzar el mite de l'art, prenent com a punt de partida Magritte o Lacan, entre d'altres, a partir de la relectura del que s'anomenen *obres mestres*. El 1992 participa en l'exposició col·lectiva "Idees i actituds. Entorn de l'art conceptual a Catalunya, 1964-1980", que recupera i analitza aquest període de l'art català (també a Manchester i a Southampton el 1994).

Disposa d'una àmplia bibliografia compilada en els seus més de 40 anys de treball continuat. Mostra la seva obra a Catalunya, Espanya i Europa.

Com a exemple tenim "Imágenes de espejos", Madrid (1999), o les exposicions de Tolosa, París i Barcelona (2000), que incideixen en la reflexió sobre l'art. "Autoretrats", muntatge de la Generalitat de Catalunya, que repassa retrospectivament les seves accions (2002-2003) o "Isis", quadern de viatge. Això mostra una idea dels diferents registres en què es mou l'artista. El 2005 exposa i fa una acció a Chicago, "Self-portraits".

Una de seves característiques és la col·laboració amb altres artistes. Amb Claude Jeanmart realitza diferents exposicions: "Paral·lelisme", Vinaròs (2003), "Ombres", Tolosa (2003), "Voilé-Dévoilé" (Gaillac, 2004; Barcelona, 2009), "Du Romantisme...", Museu de Cayla (França, 2007). Existeixen altres mostres d'aquesta col·laboració, darrerament amb peces de gran format en el cas de "Kafka i Praga".

Dues mostres individuals a destacar són “Al voltant de Marcel Duchamp”, a Barcelona, i “Museu Portàtil”, a París (2011) .

És present a diferents col·leccions, entre d'altres, les de Rafael Tous, 491 Art i Recerca, Fundació Vila Casas i MACBA.

Claude Jeanmart

Artista francès, viu a Tolosa on és professor d'arts gràfiques.

Exposa la seva obra a França i a l'estranger (Colòmbia, Alemanya, el Marroc, el Japó, Suècia, Espanya, Mèxic, Itàlia).

El 2011 comença una estimulants col·laboració, encara actual, amb l'artista català Jordi Cerdà. La idea fonamental de *paral·lelisme* és establir un treball de proposta-resposta entre els dos artistes. L'obra conjunta s'expressa en forma de *políptics*, associant tècniques mixtes i treball numèric, sobre els temes següents: història de l'art / cossos de dones / ombres / velat, revelat / Kafka, Praga / llibres d'artistes *Moleskine*.

El 2003, Claude Jeanmart comença un treball important a partir de l'obra de Kafka: pintures de gran format, sèries d'imatges numèriques barrejades, pel·lícules a partir dels textos més importants de l'autor. Després segueixen quinze sèries sobre relats curts, deixats sense acabar, que van ser exposats a la galeria Naudin de París, el novembre de 2011. Tot aquest treball el va portar a un procés d'identificació amb l'univers kafià entrant-hi, en absoluta ressonància de creació artística. Un univers fort i ple d'al·lusions tant actuals com intemporals.

Des de 2007, exposa les seves obres sobre Kafka en exposicions tant personals (Tolosa) com col·lectives, organitzades per l'escriptor i crític d'art Gérard-Georges Lemaire; a França, a Beaugency, Orleans, Antony, Gaillac; i, a Itàlia, a Bolognano. Sense oblidar l'exposició "Kafka i Praga" amb Jordi Cerdà a Badalona.

Participa a les exposicions sobre "El negre absolut i les lliçons de tenebres" a partir del llibre de Patrizia Runfola, a Mèxic, a la Villa Tamaris a la Sanha i a l'òpera de Nantes, amb pintures i pel·lícules sobre l'obra de l'escriptor txecoslovac Karel Capek.

Durant la manifestació cultural Casanova forever, que organitzen la regió i el FRAC (Fons Regional d'Art Contemporani) del Llenguadoc-Rosselló, produeix la pel·lícula *Nouvelles du Protocosme* acompanyant la ficció de G. G. Lemaire.

Els darrers projectes:

- *Cossos cecs*: un treball sobre el tacte. L'artista proposa a persones cegues o persones amb bena sobre els ulls, dibuixar i fotografiar uns models. Amb aquesta matèria, crea imatges numèriques.

- *El col·leccionista de somnis*: creació de 24 pel·lícules amb una durada de dos minuts cadascuna, a partir dels 24 textos escrits per Gérard-George Lemaire sobre les 24 hores de la vida d'un escriptor.

- Llibres d'artistes *Moleskine*: continuació del treball amb Jordi Cerdà.

Obres en l'exposició

Jordi Cerdà i Claude Jeanmart

Odradek, 2007

190 x 150 cm

(18 peces de 30 x 40 cm)

Jordi Cerdà i Claude Jeanmart

Dans la colonie pénitentiaire, 2007

190 x 150 cm

(18 peces de 30 x 40 cm)

Jordi Cerdà i Claude Jeanmart

La métamorphose, 2007

190 x 150 cm

(18 peces de 30 x 40 cm)

Jordi Cerdà i Claude Jeanmart

Le procès, 2007

190 x 150 cm

(18 peces de 30 x 40 cm)

Jordi Cerdà i Claude Jeanmart

Le château, 2007

190 x 150 cm

(18 peces de 30 x 40 cm)

Jordi Cerdà i Claude Jeanmart

Un discours pour une académie, 2007

47 x 86 cm

Jordi Cerdà i Claude Jeanmart

Kakfa sur Kafka, 2012

96 x 83 cm

(6 peces de 40 x 30 cm)

Jordi Cerdà i Claude Jeanmart

Odradek, 2007

(ha tornat a casa)

35 x 30 cm

Jordi Cerdà i Claude Jeanmart
Odradek, 2007
35 x 30 cm

ME
ESTUD
"j, 2011
Acrílic sobre paper
98 x 68 cm

NE
EST
"ALL
TRE, 2004
Retolador sobre paper
41 x 29 cm

JOS
ES
"M
2011
Llapis sobre paper
40,5 x 55 cm

Per la seva banda, la Sala del Pou presenta l'exposició de Patricio Vélez, *En el Sítio Roberto Burle Marx*. Comissariada per Glòria Bosch, la mostra aplega una quarantena de fotografies -provinents de diapositives, negatius en color, negatius en blanc i negre i d'altres treballs digitals-, que ens introdueixen en l'univers del cèlebre arquitecte i paisatgista brasiler Burle Marx.

A finals de la dècada dels 60, Patricio Vélez (Quito, 1945) viatja per primera vegada a Rio de Janeiro i descobreix la bellesa del Parc de l'Aterro do Flamengo, pulmó de la ciutat. A partir d'aquell moment, i de forma continuada, l'artista recorre els diferents jardins públics i privats projectats per Burle Marx, fins que l'any 1992, visita per primera vegada el Sítio. Emplaçat en un lloc de morfologia variada i de topografia irregular, el Sítio va ser adquirit per Burle Marx –aleshores un paisatgista de renom- per tal d'organitzar el seu patrimoni botànic i paisatgístic. Artista multidisciplinari de sòlida formació artística a Alemanya i als Estats Units, Roberto Burle Marx (São Paulo, 1909- Rio de Janeiro, 1994) aconseguí revolucionar el paisatgisme; forma, color, volum, textura, perspectiva i proporció, foren elements essencials de tots els seus projectes, fet que permet observar – com comenta Vélez en el text del catàleg que acompanya la present

exposició-,

“Una unitat visual basada en la fluïdesa de les formes, la sinuositat de la línia, la geometria flexible i el color contrastat”.

La present exposició esdevé, en l'extensa trajectòria de Vélez, un punt i seguit d'un treball que, des de la subtileza, el silenci i la sensibilitat, fluctua entre el somni, la ciència i la naturalesa; observador incansable del món natural, i sobretot botànic, des dels inicis de la dècada dels 80, Patricio Vélez s'ha endinsat en una particular sintaxis cal·ligràfica, a través de la qual, reivindica possibles aliances entre el traç abstracte i la memòria de la realitat. La mostra romandrà oberta fins al 27 d'abril de 2014.

Patricio Vélez (Quito, Equador, 1945). Viu a Barcelona

Architecte DPLG, École d'Architecture de Paris-Belleville. 1973

Va començar a fotografia el 1967, en el transcurs d'un llarg viatge pel Perú, Bolívia i el Brasil. Durant el seu període d'estudiant d'arquitectura, a Barcelona, va realitzar amplis reportatges sobre l'arquitectura modernista i racionalista que, en gran part, van ser adquirits per l'Archivo Histórico del Colegio de Arquitectos. Va realitzar els audiovisuals per a l'exposició "Gaudí", al Musée des Arts Décoratifs, París, el 1971. El 1970 va exposar "Arquitectura de los incas. Fotografías", a l'École d'Architecture de Marseille Luminy. A París, va ser col·laborador de Jean Pierre Massenot a l'*Encyclopédie du bâtiment*, d'Edicions Herault, fotografiant obres d'arquitectures contemporània. Les revistes *Triunfo* i *Le Nouvel Observateur* van publicar algunes de les seves fotografies.

El 1976 va deixar la fotografia per a dedicar-se a la pintura i el dibuix. La va reprendre el 2005-2006, durant les estades al Sítio Roberto Burle Marx, estat de Rio de Janeiro, i a l'Estação Científica Ferreira Penna, Caxiuanã, estat de Pará, el Brasil.

Ha impartit cursos d'il·lustració botànica a l'Eina, Escola de Disseny i Art de Barcelona, i a l'Herbario QCA de la Universidad Católica de Quito.

Editor del llibre *L'observació i el traç. Dibuixos botànics de Joaquim Conca*. Coedició de l'Institut Botànic de Barcelona i l'escola Eina.

Col·leccions:

Oeuvres Contemporaines des Collections Nationales. Centre Georges Pompidou. París

Banco Exterior de España

Colección de Arte de la Comunidad Autónoma de Madrid

Museu d'Art Contemporani de Barcelona, MACBA

Col·leccions d'Art Contemporani de la Fundació La Caixa, Barcelona

Col·lecció Testimoni, Fundació La Caixa, Barcelona

Col·lecció Suñol, Barcelona

Musée d'Art et d'Industrie, Saint-Etienne, France

Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona

Foro Sur, Cáceres, España

Banco de Descuento, Quito

Col·legi d'Arquitectes de Girona

Colección de Arte Contemporáneo de Caja de Madrid

Arte Español Contemporáneo de los Ochenta. Colección López-Sans. Cretas, Teruel

Fundació Vila Casas, Torroella de Montgrí, Girona

FUNDACIÓ VILA CASAS

Oficines

Carrer Ausiàs Marc, 20, pral.
08010 Barcelona
Tel. 93 481 79 80
fundacio@fundaciovilacasas.com
www.fundaciovilacasas.com

Espai Volart / Volart 2

Carrer Ausiàs Marc, 22
08010 Barcelona
Tel. 93 481 79 85
espaivolart@fundaciovilacasas.com

Can Framis

Carrer Roc Boronat, 116-126
08018 Barcelona
Tel. 93 320 87 36
canframis@fundaciovilacasas.com

Can Mario

Plaça Can Mario, 7
17200 Palafrugell (Girona)
Tel. 972 306 246
canmario@fundaciovilacasas.com

Palau Solterra

Carrer de l'Església, 10
17257 Torroella de Montgrí (Girona)
Tel. 972 761 976
palausolterra@fundaciovilacasas.com